

og de stående udvalg, og man har så ikke en dertil knyttet forvaltning, men man organiserer forvaltningen i form af institutioner og forvaltningsafsnit, og på den måde adskiller man den direkte politiske ledelse og ledelsen af institutionerne.

I Det Konservative Folkeparti er vi meget optaget af ledelse i den offentlige sektor, og vi mener, at den her model for dem, der vælger den, kan medvirke til at fremme institutionernes ledere og deres ansvar og råderum og den mulighed, de har for at påvirke institutionens dagligdag. Det bliver på den her måde en mulighed at få forskellige styreformere i kommunerne. Det er nytænkning, det er et spørgsmål om kommunal ledelse, og det er et spørgsmål om rum for at kunne varetage ledelsesopgaver.

Det er klart, at det ikke på nogen måde fratager politikerne det politiske lederskab og ledelsesansvar, men det adskiller institutionsledelse og forvaltningsledelse meget fra den politiske ledelse, og det synes jeg er en spændende model. Man kan så tænke sig, at man for at få en gennemførelse af de politisk vedtagne beslutninger har en form for resultatkontrakt eller på anden vis en aftale om, hvordan institutionerne skal fungere.

Skanderborgmodellen er et spændende forsøg, og det lovfæstes hermed, at der er mulighed for at overgå til Skanderborgmodellen, hvis en kommunalbestyrelse vedtager det. Nu skal jeg hilse og sige, at det ikke er noget, man gør fra det ene øjeblik til det andet; ændringen af styrelsesvedtægten i en kommune er en meget omfattende proces, og det skal det også være, for det er en alvorlig sag, og det er klart, at man også må se på de eksempler, der er: De kommuner, der allerede er overgået. Men altså, det giver et fokus på ledelse og giver et rum for ledelse i den offentlige sektor.

Kl. 17:36

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og det er nu hr. Johs. Poulsen.

Kl. 17:37

(Ordfører)

Johs. Poulsen (RV):

Som det var tilfældet under det forrige dagsordenspunkt, L 9, kan man også om det her lovforslag sige, at der her er stykket elementer sammen, som i virkeligheden er af meget forskellig substantiel karakter. Derfor vil vi heller ikke afvise det, der allerede har været rejst debat om, nemlig hvorvidt det også på dette punkt er nød-

vendigt at lave en opdeling af lovforslaget. Det er vi åbne over for at diskutere, og vi må i det videre forløb se på, om det vil være hensigtsmæssigt at gøre det på en sådan måde, for de elementer, som jo allerede er blevet omtalt, er som sagt af meget forskellig karakter.

Det første, som handler om at bemyndige indenrigs- og sundhedsministeren til at fastsætte nærmere regler om forskellige ting i forbindelse med konkurrenceudsættelse, synes vi måske nok også at der i hvert fald i første omgang er grund til at have en skepsis over for. Vi tror, det er nødvendigt, at vi får en grundig diskussion om, hvordan en sådan bemyndigelse i givet fald måtte skulle anvendes, hvis den overhovedet skal gives. Vi må jo sige, at vi i de senere år har haft relativt dårlige erfaringer med det, når vi på en række områder – når man på papiret og i overskrifterne har villet give nogle muligheder til kommunerne – reelt er endt med at få proceskrav og reguleringer af en sådan karakter, at det måske i virkeligheden har været mere belastende og vejet tungere på vægtskålen end det, man egentlig ville opnå at give til den enkelte kommune. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi også er en smule skeptiske over for, om det kunne ske her.

Det mest spektakulære eksempel, som de fleste jo kender, er spørgsmålet om det, man kaldte frit valg på ældreområdet, hvor det jo var sådan, at inden man indførte det frie valg med detaljerede krav til, hvordan et sådant skulle udmøntes, var det ikke ukendt for kommunerne at have frit valg på lige nøjagtig det område. Det kunne f.eks. lade sig gøre ved valg af hjemmehjælper, men da man så lavede regler herindefra om, hvordan det skulle foregå, fik kommunerne faktisk trukket et bureaukratisk setup ned over hovedet, som i første omgang var meget dyrt, og som i anden omgang også mange steder måtte vurderes at være unødvendigt for at opnå det ønskede. Der må her være en skepsis over for, at det samme kan ske på det her felt.

Vi har også bemærket, at en række høringsvar udtrykker den samme skepsis, f.eks. siger både LO og Foreningen af Offentligt Ansatte, at denne vidtgående bemyndigelse, man lægger op til, vil give en detailstyring af kommuner og regioner, som efter deres opfattelse strider mod de nuværende principper for kommunalt selvstyre og mod de overordnede principper, som regeringen og de kommunale organisationer har vedtaget for mål og rammestyring i kommunerne. Det er dog en alvorlig indsigelse, som vi er